

Sprawa C-604/21

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

28 września 2021 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Tribunal Administrativo e Fiscal de Braga, Juízo Administrativo Comum (Portugalia) [sąd ds. administracyjnych i podatkowych w Bradze, powszechny sąd administracyjny]

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

14 września 2021 r.

Strona skarżąca:

Vapo Atlantic, S.A.

Strona przeciwna:

Entidade Nacional para o Sector Energético, E.P.E. (ENSE)

Tribunal Administrativo e Fiscal de Braga

Juízo Administrativo Comum

**WNIOSEK O WYDANIE ORZECZENIA W TRYBBIE
PREJUDYCJALNYM**

ARTYKUŁ 267 TFUE

**

I – Sąd odsyłający

Tribunal de lo Contencioso-Administrativo y de lo Tributario de Braga – Juzgado de lo Contencioso-Administrativo

Postępowanie numer: 860/21.IBEBRG

[...]

**

II – Strony sporu [...]

– **Strona skarżąca:** VAPO ATLANTIC, S.A., [...] Guimarães.

[...]

– **Strona przeciwna** ENTIDADE NACIONAL PARA O SETOR ENERGÉTICO, E.P.E. (ENSE), [...] Lizbona.

[...]

– **Druga strona postępowania:** FUNDO AMBIENTAL, [...] Lizbona;

[...]

– **Druga strona postępowania:** FUNDO DE EFICIÊNCIA ENERGÉTICA, [...] Lizbona

[...]

**

III – Przedmiot postępowania głównego i okoliczności faktyczne mające znaczenie dla sprawy

III.A – Przedmiot postępowania

1. Przedmiotem niniejszego postępowania jest decyzja administracyjna wydana przez stronę przeciwną, w której ustalono, że skarżąca jest zobowiązana do zapłaty kwoty w wysokości 908 084,00 EUR z tytułu kompensaty za brak dowodu na włączenie biopaliw do paliw dopuszczonych do konsumpcji w drugim kwartale 2020 r. zgodnie z postanowieniami art. 11 ust. 1 dekretu z mocą ustawy nr 117/2010 z dnia 25 października.

*

III.B – Okoliczności faktyczne mające znaczenie dla sprawy

1. Strona skarżąca jest spółką, która działa na rynku paliw w Portugalii.

2. Ma podatkowy status zarejestrowanego odbiorcy.
3. Posiadając taki status spełnia warunki ustawowe dla dokonywania fizycznego wprowadzania biopaliw do paliw dopuszczonych do konsumpcji w Portugalii.
4. W tym celu skarżąca nabywa paliwa, która sprzedaje w Portugalii od spółki mającej siedzibę w Hiszpanii.
5. Owo paliwo zawiera biopaliwo, jednakże zgodnie z postanowieniami prawa hiszpańskiego.
6. Skarżąca nie przedstawiła stronie przeciwnej, ani też nie przedstawiła w niniejszym postępowaniu, żadnego dowodu na przyjęcie przez Komisję Europejską dobrowolnego systemu certyfikacji podmiotu, od którego nabywa ona paliwa w Hiszpanii.
7. Ustalono, że skarżąca wprowadziła do konsumpcji w drugim kwartale 2020 r. 7582 ton paliw.
8. Na swoim koncie skarżąca nie posiadała żadnego certyfikatu na biopaliwo, metody stosowanej w celu wykazania spełnienia obowiązku dodania biopaliwa, przy czym wiadomo, że powinna była posiadać co najmniej 758 certyfikatów, z uwagi na to, że w odnośnej dacie [drugi kwartał 2020 r.] była ona zobowiązana do wprowadzania 10% biopaliw.
9. W konsekwencji zastosowano wobec niej wyrównanie pieniężne, które zaskarżyła ona w niniejszym postępowaniu.
10. Obowiązek wprowadzania biopaliwa wynika z postanowień art. 11 ust. 1 dekretu z mocą ustawy nr 117/2010 z dnia 25 października. Brak jest informacji o przekazaniu Komisji Europejskiej jakiegokolwiek projektu tych przepisów przed ich opublikowaniem i wejściem w życie.

IV – Właściwe przepisy prawa krajowego i prawa Unii

IV.A – Właściwe przepisy prawa krajowego

1. Artykuł 11 ust. 1 dekretu z mocą ustawy nr 117/2010 r. z dnia 25 października w brzmieniu nadanym przez dekret z mocą ustawy nr 6/2012 z dnia 17 stycznia [zmieniony następnie przez dekret z mocą ustawy nr 8/2021 z dnia 20 stycznia, która to wersja nie ma zastosowania do niniejszej sprawy], ma następującą treść:

„7 – Podmioty, które wprowadzają do obrotu paliwa silnikowe poprzez zgłoszenie deklaracji o wprowadzeniu do obrotu zgodnie z Código dos Impostos Especiais sobre o Consumo, aprovado pelo Decreto-Lei n.º

73/2010, de 21 de Junho, alterado pela Lei n.º 55- A/2010, de 31 de Dezembro, [kodeksem podatku akcyzowego od konsumpcji, przyjętego dekretem z mocą ustawy nr 73/2010 z dnia 21 czerwca, zmienionego przez ustawę nr 55-A/2010 z dnia 31 grudnia], zwane dalej podmiotami wprowadzającymi biopaliwa, muszą przyczyniać się do spełniania celów dodawania biopaliw w następujących proporcjach do ich zawartości energii w odniesieniu do paliw silnikowych wprowadzanych przez nie do obrotu, za wyjątkiem (LPG) skroplonego gazu petrochemicznego i gazu ziemnego:

- a) 2011 i 2012–5,0%;
- b) 2013 i 2014–5,5%;
- c) 2015 i 2016–7,5%;
- d) 2017 i 2018–9,0%;
- e) 2019 y 2020–10,0%.»

IV.B -Właściwe przepisy prawa Unii

1. Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r.¹. [obowiązująca w chwili ogłoszenia właściwego prawa krajowego, lecz uchylona następnie przez dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1535 z dnia 9 września 2015 r.]:
 - artykuł 1, pkt 1–3;
 - artykuł 8, pkt 1;
 - artykuł 10, pkt 1.
2. Dyrektywa 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r.². [zmieniona dyrektywami 2009/30/WE i (UE) 2015/1513]:
 - a. artykuł 7 *b ust.* 2, wprowadzony dyrektywą 2009/30/WE.
3. Dyrektywa 2009/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r.³. zmieniająca dyrektywę 98/70/WE:
 - a. artykuł 4 ust. 1 akapit drugi.

¹ <http://data.europa.eu/eli/dir/1998/34/oj>

² <http://data.europa.eu/eli/dir/1998/70/2018–12–24>

³ <http://data.europa.eu/eli/dir/2009/30/oj>

4. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1513 z dnia 9 września 2015 r.⁴ zmieniająca dyrektywy 98/70/WE i 2009/28/WE:
 - a. artykuł 4 ust. 1.
5. Dyrektywa 2009/28/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r.⁵ w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE [uchylona następnie przez dyrektywę (UE) 2018/2001]:
 - a. artykuł 3 ust. 4.

**

V – Uzasadnienie wątpliwości odnośnie do wykładni prawa Unii

1. Konieczność wystąpienia z niniejszym odesłaniem prejudycjalnym opiera się na wątpliwości dotyczącej zaproponowanej przez skarżącą wykładni obowiązku wynikającego z art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE, obowiązującej w chwili ogłoszenia dekretu z mocą ustawy nr 117/2010 z dnia 25 października.
2. Przepis art. 11 ust. 1 dekretu z mocą ustawy nr 117/2010 z dnia 25 października w brzmieniu mającym zastosowanie w postępowaniu, to znaczy w brzmieniu wynikającym ze zmiany wprowadzonej przez dekret z mocą ustawy nr 6/2012 z dnia 17 stycznia (ponieważ następnie został on zmieniony dekretem z mocą ustawy nr 8/2021 z dnia 20 stycznia), ma wyżej przytoczoną treść.
3. Niemniej jednak sporny przepis określa jedynie procent zawartości biopaliw, bez dokładnego określenia jakichkolwiek cech technicznych owego biopaliwa.
4. Ponadto przepis ten ma na celu wykonanie postanowień art. 1 ust. 5 dyrektywy 2009/30/WE, która wprowadziła art. 7 a do dyrektywy 98/70/WE [z ust. 2 owego art. 7 a wynika obowiązek wymagania przez państwa członkowskie od dostawców stopniowego obniżania najpóźniej do dnia 31 grudnia 2020 r. o maksymalnie 10% emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia], co jest podstawowym celem zawartym w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2009/28/WE.

⁴ <http://data.europa.eu/eli/dir/2015/1513/oj>

⁵ <http://data.europa.eu/eli/dir/2009/28/oj>

5. W ten sposób pierwsza wątpliwość w niniejszej sprawie dotyczy tego, czy określenie procentu zawartości biopaliwa należy uznać za „normę techniczną” w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE, w szczególności ponieważ uznaje się ją za „inny wymóg”, co wymaga łącznej interpretacji postanowień art. 1 ust. 3 i 8 ust. 1 wspomnianej dyrektywy w świetle art. 7 a ust. 2 dyrektywy 98/70/WE wprowadzonego przez dyrektywę 2009/30/WE.
6. Z drugiej strony, oprócz kwestii podniesionej przez skarżącą pojawiają się również i inne kwestie co do możliwości wyłączenia stosowania art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE.
7. W pierwszej kolejności, czy sporny przepis prawa krajowego jest objęty wyjątkiem znajdującym się w art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE, który się odnosi do „w pełni stanowią transpozycję normy [...] europejskiej”.
8. Następnie, czy przepis prawa krajowego jest objęty postanowieniem [art. 10] ust. 1 tiret trzecie dyrektywy 98/34/WE, w szczególności z uwagi na art. 4 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2009/30/WE i art. 4 ust. 1 dyrektywy (UE) 2015/1513.
9. W szczególności pojawia się wątpliwość co do tego, czy przepisy te mogą zostać uznane „klauzule bezpieczeństwa przewidziane w wiążących wspólnotowych aktach prawnych”, ponieważ wydają się skazywać na to, że państwo członkowskie jest zobowiązane jedynie do poinformowania Komisji o przepisach krajowych przyjętych na podstawie tych dyrektyw, przy czym nie wymaga się przekazania jakiegokolwiek projektu tych norm.
10. Jeżeli odpowiedź na powyższe pytania nie rozstrzyga tej kwestii, pojawia się kolejna wątpliwość interpretacyjna dotycząca konsekwencji wynikających z braku spełnienia obowiązku przekazania projektu uregulowania.
11. W szczególności pojawia się wątpliwość, czy podmiot gospodarczy może powoływać się na niemożliwość podniesienia przeciwko niemu przepisów uregulowania krajowego na podstawie art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE, przez co nie znajduje do niego zastosowanie obowiązek dodawania biopaliw.
12. W rzeczywistości dla orzeczenia, które ma zostać wydane w niniejszej sprawie, znaczenie ma odpowiedź na pytanie, czy w tej konkretnej sytuacji podmiot gospodarczy może powoływać się na wspomniane uchybienie zobowiązaniom, tak aby przez to nie podlegać obowiązkowi dodania biopaliwa, który jako transponowany do prawa krajowego, wynika w rzeczywistości z ww. przepisów prawa Unii.
13. Tutejszy sąd wie, że Trybunał Sprawiedliwości wypowiedział się odnośnie do tego problemu, niemniej jednak zawsze w związku z innymi dziedzinami.

14. Powód, dla którego tutejszy sąd kwestionuje interpretację zaproponowaną przez skarżącą w niniejszej sprawie, (wspomnianą już niemożliwość podniesienia przeciwko obywatelowi przepisów prawa krajowego), jest to, że prowadziłyby ona do powszechnego braku wykonywania obowiązku wprowadzania biopaliw, co unicestwiałoby nie tylko cel krajowy, ale także cel europejski w dziedzinie obniżenia gazów cieplarnianych i promowania energii z odnawialnych źródeł.
15. Wcześniejsze rozważania prowadzą tut. sąd do wniosku, że naruszałoby to same nadrzędne cele w dziedzinie ochrony środowiska, ustanowione w art. 191 traktatu.
16. Na dzień dzisiejszy nieznane nam jest orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości, w którym wypowiedziano by się o owej niemożliwości przyjęcia prawa krajowego w żadnej podobnej do rozważanej dziedzinie.
17. W rzeczywistości bowiem z poszukiwań dokonanych przez tut. sąd wynika, że Trybunał Sprawiedliwości wypowiedział się jedynie w podobnej kwestii w wyroku w sprawie C-26/11 z dnia 31 stycznia 2013 r.⁶. Niemniej jednak zdaniem tut. sądu Trybunał Sprawiedliwości nie wypowiedział się wyraźnie co do charakteru określenia procentu biopaliw, taktując owo określenie jedynie jako przesłankę, ponieważ w owej sprawie odnośne państwo członkowskie przekazało Komisji już pierwszy projekt uregulowania, a następnie włączyło sugestie Komisji do odnośnego uregulowania, i uznał, że brak było konieczności ponownego przekazywania (z drugiej strony uregulowanie w owej sprawie miało inny zakres niż omawiany w niniejszej sprawie, ponieważ nie przewidywało ono tylko procentu biopaliwa, jaki należało dodać).
18. Z uwagi na powyższe tut. sąd uważa, że nie można stwierdzić, iż istnieje jasne i jednoznaczne wcześniejsze orzeczenie, które mogłoby zwolnić tut. sąd od obowiązku wystąpienia z orzeczeniem prejudycjalnym w związku z ww. kwestiami.
19. To te powody kierują tut. sąd do skierowania niniejszego wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

VII – Pozostałe informacje

1. Niniejsze postępowanie ma charakter pilny w dziedzinie prawa krajowego.
2. Istnieją inne postępowania w tej samej sprawie, ponieważ wyrównania płacone są kwartalnie, zostały one zawieszane do czasu ewentualnego

⁶ EU:C:2013:44

orzeczenia wydanego w przedmiocie kierowanych pytań. Z tego to powodu niniejszy wniosek jest konieczny również i w tym kontekście.

PYTANIA PREJUDYCJALNE KIEROWANE DO TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI

Z uwagi na powyższe kieruje się do Trybunału Sprawiedliwości na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej następujące pytania prejudycjalne:

1. Czy art. 1 pkt 3 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że pojęciem „innego wymogu”, o którym mowa jest w art. 8 ust. 1 tej dyrektywy jest objęte określenie procentu biopaliwa, jakie zgodnie z art. 7a dyrektywy 98/70/WE, wprowadzonego przez dyrektywę 2009/30/WE, a w konsekwencji zgodnie z celem ustanowionym w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2009/28/WE, dany podmiot gospodarczy jest zobowiązany dodać do wprowadzanego do obrotu paliwa, tak jak to ma miejsce w przypadku spornego uregulowania krajowego?
2. Czy art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE, a konkretnie wyrażenie „z wyjątkiem tych, które w pełni stanowią transpozycję normy międzynarodowej lub europejskiej” należy interpretować w ten sposób, że wyłącza ono przepis prawa krajowego, który określa procent dodania biopaliwa na podstawie z art. 7 a ust. 2 dyrektywy 98/70, wprowadzonego przez dyrektywę 2009/30/WE, zgodnie z celem ustanowionym w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2009/28/WE?
3. Czy postanowienia art. 4 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2009/30/WE oraz postanowienia art. 4 ust. 1 dyrektywy (UE) 2015/1513 należy interpretować w ten sposób, że chodzi o klauzule bezpieczeństwa przewidziane przez obowiązujące wspólnotowe akty prawne w rozumieniu art. 10 ust. 1 tiret trzecie dyrektywy 98/34/WE?
4. Na wypadek, gdyby niniejsze pytanie nie okazało się zbędne w świetle odpowiedzi udzielonych na wcześniejsze pytania, czy postanowienia art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE należy interpretować w ten sposób, że nie można podnieść przeciwko podmiotowi gospodarczemu przepisu krajowego, który tak jak przepis sporny w niniejszym postępowaniu określa procent dodania biopaliwa w drodze transpozycji art. 7 a ust. 2 dyrektywy 98/70/WE??

Braga, dnia 14 września [2021 r.].

Sędzia,

(Nuno Cerdeira Ribeiro)

[...]